

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 78 P-442/2025-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda dr.sc. Ljiljani Matuško Antić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ilira Miniri, iz Zagreba, Hondlova 8, OIB: 32301567315, zastupan po punomoćniku Igoru Metelko, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. Jurišićeva 4, Zagreb, OIB: 87939104217, zastupan po punomoćniku Ivu Šućur, odvjetniku iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 09. ožujka 2026. godine, u prisutnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja Igora Metelka, odvjetnika i punomoćnice tuženika Ivane Malnar, odvjetničke vježbenice, dana 23. travnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba Ugovora o kreditu br. 210520 od 16.8.2007. sklopljenog između tužitelja i prednika tuženog, a koja u čl.6.1. glasi:

“Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita:

Jednokratno 1,10% (slovima :jedancijelijehedanposto) od iznosa kredita, minimalno kn 500,00 (kn petsto), naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.”

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Jurišićeva 4, Zagreb, isplatiti tužitelju Iliru Miniri, iz Zagreba, Hondlova 8, iznos u visini od 100,16 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 17. kolovoza 2007. godine po stopi koja se za razdoblje do 31. prosinca 2007. godine određuje sukladno odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 01. siječnja 2024. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne

operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Jurišićeva 4, Zagreb, naknaditi tužitelju Iliru Miniri, iz Zagreba, Hondlova 8, parnični trošak u iznosu od 1.325,00 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 23. travnja 2026. godine do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 16. kolovoza 2007. godine sklopio Ugovor o kreditu, da su ugovorne strane člankom 6.1. ugovorile naknadu za obradu zahtjeva u administraciju kredita jednokratno u iznosu od 1,10% od ukupnog iznosa kredita, tako da je tužitelj tuženiku isplatio naknadu u iznosu od 168,77 CHF protuvrijednosti kuna ili 106,89 EUR. Nadalje navodi da o ugovornoj odredbi o visini naknade za obradu zahtjeva, ugovorne strane nisu nikada pojedinačno pregovarale u smislu da je tužitelju tuženik prethodno, a niti naknadno, jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova obrade kreditnog zahtjeva tj. od čega se isti sastoje, niti zašto baš u naplaćenom iznosu. Tužitelj ističe da sporna odredba u potpunosti odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definira odredba čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZZP, NN 96/03), odnosno odredba čl. 49. aktualnog ZZZP (NN 41/14 i kasnije izmjene), obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana, te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem. Tužitelj navodi da nije mogao niti utjecati na sadržaj sporne odredbe koja je u konačnici prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja. Navodi kako mu je tuženik u obvezi platiti utuženi iznos, predlaže sudu da usvoji tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva, ističe prigovor zastare, jer je tužbu podnio dana 23.01.2025. godine. Nadalje navodi kako je iznos sporne naknade točno i jasno određen člankom 6.1. Ugovora o kreditu, da je navedena ugovorna odredba jasna i nedvosmislena, te je naznačena u točno određenom postupku od 1,10%. Ističe da je po tužitelju sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i lako razumljiva. U odnosu na tvrdnju tužitelja da se nije pojedinačno pregovaralo o ugovornoj odredbi čl. 6.1. Ugovora o kreditu istu osporava jer tužitelj nije dostavio dokaz na okolnost utvrđivanja navedene činjenice. Tuženik navodi da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te je bio upoznat s visinom iznos koju treba platiti s osnova naknade za obradu kredita. Ističe imajući u vidu da je navedena ugovorena odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva to nije dopušteno ispitivati njezinu poštenost sukladno odredbama ZZZP-a, time da tužitelj ne dokazuje da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

3. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u promet po kreditu tužitelja (list 5-15 spisa), otplatni plan (list 16-21 spisa), Ugovor o kreditu od 16.08.2007.g. (list 22-29 spisa), odluke Županijskog suda, odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske (list 45-191 spisa), proveden je dokaz knjigovodstveno financijskim vještačenjem po vještaku Darku Prpiću, te je saslušan tužitelj kao stranka u postupku.

Ocjenom provedenih dokaza kako svakog zasebno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine broj " 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 70/19, 80/22, 155/23, 145/25, dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

4. Predmet ovog spora je utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe kojom je ugovorena naknada za obradu kredita sa zateznom kamatom s osnova stjecanje bez osnove.

Između stranaka sporan je osnov i visina tužbenog zahtjeva.

5. U tijeku postupka tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva, osporava navode tuženika sadržajno kao u podnesku od 04.04.2025. godine (list 194-196 spisa). Osporava istaknuti prigovor zastare.

6. Sud je saslušao tužitelja na okolnost činjeničnih navoda tužbe. Tužitelj u svom iskazu navodi da je kupovao vozilo za osobne potrebe, trebao je kredit pa je otišao u banku gdje su mu predali Ugovor koji je pročitao prije potpisivanja. Navodi da nije pitao na što bi se odnosila naknada niti mu je djelatnik banke to pojašnjavao, samo mu je rečeno da treba potpisati Ugovor pa je to shvatio da i ne može pregovarati o ugovornim odredbama a niti tražiti bilo kakve izmjene. Navodi da mu banka nije predložila bilo kakav troškovnik kako bi utvrdio za koje radnje se naplaćuje naknadu. Tužitelj iskazuje da je osobno otplaćivao kredit, nije bio nositelj obrta niti osnivač trgovačkog društva.

Iskazu saslušanog tužitelja sud je u cijelosti poklonio vjeru jer je isti iznijet logično i uvjerljivo.

7. Sud je proveo dokaz knjigovodstveno financijskim vještačenjem po vještaku Darku Prpiću. Vještak u nalazu i mišljenju od 19. veljače 2026. godine (list 203-205 spisa) navodi u zaključku da naknada za obradu kredita iznosi 168,78 CHF, odnosno kunska protuvrijednost po srednjem tečaju HNB-a na dan isplate iznosi 754,62 kn, odnosno po fiksnom tečaju eura (1 EUR = 7,53450 HRK) iznosi 100,16 EUR. Nadalje navodi da iznos ulazne naknade od 754,62 kn ustegnut je od iznosa odobrenog kredita na dan isplate kredita 17.08.2007. godine što je razvidno iz Prometna kartica po kreditu broj 210520 (list 5 spisa).

Nalaz i mišljenje vještaka sud je u cijelosti prihvatio, jer je dano na jasan i određeni način, u skladu s pravilima struke. Tužitelj nema primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka. Tuženik nakon provedenog vještačenja navodi da ne osporava visinu tužbenog zahtjeva niti tijekom zatezne kamate na utuženi iznos.

8. U tijeku postupka sud je u bitnom utvrdio:

- da je tužitelj s tuženikom dana 16. kolovoza 2007. godine sklopio Ugovor o kreditu koji je kao tipski ugovor sastavio kreditor tj. tuženik, a temeljem kojeg je tužitelju odobren kredit u iznosu od 15.343,36 CHF u kunskoj protuvrijednosti, da je člankom 6.1. Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita jednokratno 1,10% koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita,

- da je tuženik naplatio tužitelju iznos u visini od 754,62 kn (100,16 EUR) s osnova naknade obrade kredita tj. za navedeni iznos mu je umanjena visina kredita prilikom isplate (nesporno između stranaka, nalaz i mišljenje vještaka),
- tužitelj tvrdi da su mu predali ugovor o kreditu i da mu djelatnik banke nije pojašnjavao ugovorne odredbe, a on nije niti znao na što se odnose sporne naknade i koja je visina istih (iskaz tužitelj),
- visina naplaćene jednokratne naknade nije sporna između stranaka.

9. Tužitelj tvrdi da je tuženik kao kreditor povrijedio načelo savjesnosti i poštenja, te je ugovaranjem naknade za obradu kreditnog zahtjeva povrijedio zakon na štetu tužitelja, što ima za posljedicu ništetnost te traži isplatu stečenog bez osnove. Tuženik se protivio tužbi i tužbenim zahtjevima ističe da ugovoreni uvjeti za obradu zahtjeva i administraciju kredita tj. odredba čl. 6.1. Ugovora o kreditu je jasna i uočljiva i sastavni je dio Ugovora o kreditu te kako je navedena ugovorena odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva to nije dopušteno ispitivati njezinu poštenost sukladno odredbama ZZP-a.

10. Nije sporno da Ugovorom o kreditu koji su sklopili kao ugovorne strane tužitelj i tuženik ugovoreno je da je ugovorena naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita u visini od 1,10% koja se naknada naplaćuje jednokratno neposredno prije isplate kredita (čl. 6.1. Ugovora o kreditu).

Iz iskaza tužitelja sud je utvrdio da je on pročitao Ugovor o kreditu prije potpisivanja, da mu nitko nije tumačio ugovorne odredbe, da mu je rečeno da treba potpisati ugovor, nije mu bila poznata visina naknade koja će mu biti naplaćena.

Imajući u vidu navode iz iskaza tužitelja ovaj sud utvrđuje da tužitelj i tuženik nisu pregovarali o naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita niti o visini takve naknade te tužitelju nije pojašnjeno što obuhvaća (koje poslove) takva vrsta naknade niti su tužitelju pojašnjene metode izračuna naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita i na što bi se takva naknada odnosila obzirom da se radi o ugovoru tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, pa je tužitelj kao potrošač mogao ponuđeni ugovor uzeti ili ne.

Tuženik na kojem je teret dokaza (čl.221.a. ZPP-a) ne dostavlja dokaz niti predlaže provođenje dokaznog postupka na okolnost utvrđivanja činjenice koji bi to bili poslovi koji su obuhvaćeni jednokratnom naknadom za obradu zahtjeva i administraciju kredita i na temelju kojih parametara je utvrđena visina naknade obrade kredita koju je naplatio na način da je umanjio ukupan iznos ugovorenog kredita prije isplate istoga tužitelju.

11. Na temelju uvida u sporni Ugovor o kreditu koji prileži spisu, utvrđeno je da se radi o standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 112/11, 78/15, 28/18, 126/21, 114/22, 155/23, dalje: ZOO), važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru.

Odredbom čl. 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

Imajući u vidu navedeno, valja istaknuti da je u vrijeme zaključenja ugovora na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine sa izmjenama ("Narodne novine broj 96/2003, dalje ZZP, kao *lex specialis*), koji odredbom čl. 81. stavak 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u stavku 2 propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3. istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

12. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava. Naime, iz navedenih odredbi proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita u visini od 1,10% od iznosa kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u visini od 1,10% od iznosa kredita. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornim odredbama ugovora.

Sve navedeno jasno proizlazi i iz iskaza tužitelja kada navodi da je predmetni ugovor bio unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da u trenutku sklapanja ugovora sa tuženikom nije pojedinačno pregovarao o nikakvoj naknadi za obradu kreditnog zahtjeva niti mu je objašnjeno koliko bi ona iznosila. Iskaz tužitelja sud prihvaća kao životan, logičan i uvjerljiv. Tuženik nikakvim dokazima nije osporio takve navode tužitelja odnosno tuženik je bio dužan dokazati protivno s obzirom da se radilo o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru. Valja istaknuti kako pravilno tužitelj interpretira navedeni ugovor po principu "uzmi ili ostavi", jer je imajući u vidu prethodno navedeno, tužitelj mogao samo isti prihvatiti ili ne.

Navodi tuženika da su sporne ugovorne odredbe lako uočljive i jasne je samo djelomično točna, jer je navedeni ugovor prilagođen samo u dijelovima koji se tiču iznosa, roka otplate, namjene i slično, no te ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu, kojem se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o situaciji, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio zaključen. Nadalje u odnosu na navode tuženika da se radi o odredbama koje su jasne, lako razumljive i lako uočljive, valja navesti da je tužitelj u smislu odredbe čl. 3. ZZP potrošač, odnosno, fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravnih znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

S obzirom da je tužitelj temeljem članka 6.1. predmetnog Ugovora platio tuženiku naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita, u visini kako je to ranije navedeno, očito je da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja, iz čega proizlazi da je navedena odredba ništetna sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a. Primjenom citiranih propisa, poglavito odredbe čl. 270. ZOO-a, predmetna ugovorna odredba odnosno članka 6.1. Ugovora utvrđena je ništetnom.

13. I odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredba uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

Slijedom navedenoga, sud je usvojio tužbeni zahtjev u dijelu na utvrđenje da su ništetne ugovorne odredbe sadržane u članku 6.1. Ugovora o kreditu od 16. kolovoza 2007.g., te je stoga odlučeno kao u točki I. izreke presude.

14. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetnih ugovornih odredbi ostvario korist u vidu naplaćivanja naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te je stoga tuženik u obvezi tužitelju platiti iznos naknada koje je naplatio zbog ništetne ugovorne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu i to iznos od 100,16 EUR s osnova naknade obrade zahtjeva i administraciju kredita, a koju visinu tužbenog zahtjeva tuženik čini nespornom.

Slijedom navedenoga, odlučeno je kao u točki II. izreke presude. Stopa zatezne kamate na dosuđeni iznos utvrđena je do 31. srpnja 2015. sukladno odredbi čl. 29. st.2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05), a u smislu čl. 1165. ZOO/05, a od 1. kolovoza 2015. temelji se na odredbi čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 78/15.) i čl. 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 114/22) i čl. 1. Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 156/2022).

15. U odnosu na tijek zatezne kamate sud je iste dosudio od dana dospijeća (dan uplate) pa sve do isplate. Pri tome je sud imao u vidu da prema stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske kada sud utvrdi ništetnost svojom odlukom kamata počinje teći na iznos koji treba se vratiti od dana presuđenja. Tuženik kao nesavjesna ugovorna strana (a suprotno ne dokazuje tj. savjesnost) u obvezi je platiti zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja do dana isplate. Tužitelj ima pravo i na zakonsku zateznu kamatu i to sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a kojom je propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. ovaj sud smatra da je tuženik kao ugovorna strana koja se bavi plasiranjem kredita kao glavnom djelatnošću morao, prilikom sklapanja ugovora s tužiteljem kao potrošačem, postupati u skladu s pažnjom dobrog gospodarstvenika sukladno odredbi čl. 10. ZOO-a, a da to nije učinio, te je shvaćanje ovog suda da je tuženik bio svjestan ili barem morao biti svjestan nedopuštenosti i nepoštenosti ugovornih odredaba o uplati naknade za obradu kreditnog zahtjeva i odredbe o prijevremenoj otplati kredita zbog čega

je bio nepošten od trenutka sklapanja ugovora jer je znao ili morao znati za razloge ništetnosti, a svejedno je primao tužiteljeve uplate prema ništetnim odredbama. Slijedom navedenoga tuženik je dužan platiti tužitelju i zatezne kamate od prvog sljedećeg dana od trenutka primitka svakog pojedinog iznosa sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a.

16. Sud je ocijenio prigovor zastare kao neosnovan.

Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zauzeto je pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog govora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe ugovora, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost.

17. Sud je o zahtjevu za naknadu troškova postupka odlučivao na temelju odredbe čl. 154 stavak 1. ZPP-a, a koji trošak se sastoji sastava tužbe od 23.01.2025. g. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7. točka 1. OT-a), sastav podneska od 04.04.2025.g. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. točka 1. OT-a), pristup na ročište dana 13.10.2025.g. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. točka 1. OT-a), pristup na ročište dana 09.03.2026.g. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. točka 1. OT-a), pristup na ročište za objavu presude dana 23.04.2026. g. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9. točka 1. OT-a), ukupno 900,00 EUR, priznat je trošak poreza u iznosu od 225,00 EUR, trošak vještačenja u iznosu od 200,00 EUR, ukupno 1.325,00 EUR.

Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 14.10.2025.g. u iznosu od 200,00 EUR jer je tužitelj u obvezi dostavi punomoć za zastupanje, te nije priznat trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu jer je tužitelj oslobođen plaćanja sudske pristojbe.

Odluka o zateznim kamatama na parnične troškove od presuđenja do isplate, prema čl.154. ZID ZPP-a ("Narodne novine" broj 80/22).

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 23. travnja 2026. godine.

Sudac:
dr.sc. Ljiljana Matuško Antičić

Protiv ove presude, nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno, putem ovog suda, u 4 istovjetna primjerka, u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa ove presude.

DNA

- 1.tužitelju po punomoćniku
- 2.tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30887-05b78**

Kontrolni broj: **00321-d1ca8-ae402**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.